

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 grudnia 2019 r.

Pozycja 226

POSTANOWIENIE z dnia 1 sierpnia 2019 r. Sygn. akt Ts 45/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej K.S. w sprawie zgodności:

art. 32 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, ze zm.) z art. 32 i 33 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata skardze konstytucyjnej z 13 marca 2018 r. (data nadania) K.S. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 32 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, ze zm.) z art. 32 i 33 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skargę konstytucyjną wniesiono w związku z następującą sprawą.

Wezwaniem Prezydenta miasta B. (nr [...]), skarżący został zobowiązany do osobistego stawienia się 13 marca 2018 r. do kwalifikacji wojskowej przed Powiatową Komisją Lekarską dla miasta B. Wezwanie doręczono skarżącemu 2 lutego 2018 r. W skardze konstytucyjnej zostało ono wskazane jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie objętej wniesioną skargą.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna. Mając na względzie art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK Trybunał, orzekając zarówno w rozpoznaniu wstępnym, jak i merytorycznym, związany jest – co do zasady – zakresem zaskarżenia wskazanym w skardze konstytucyjnej.

2. Mimo, że art. 79 ust. 1 Konstytucji, a w ślad za nim art. 53 ust. 1 pkt 1-2 u.o.t.p. TK zasadniczo szeroko ujmują pojęcie ostatecznego orzeczenia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach (zob. wyrok pełnego składu TK z 24 października 2007 r., sygn. SK 7/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108), wymaga się, by przed wniesieniem skargi, skarżący uzyskał ostateczne orzeczenie sądu lub organu administracji publicznej. Realizując ten obowiązek, skarżący wskazał wezwanie Prezydenta miasta B. do osobistego stawienia się do kwalifikacji wojskowej przed Powiatową Komisją Lekarską dla miasta B. Nie wskazał jednak, o jakich – określonych w Konstytucji – wolnościach lub prawach skarżącego „orzekał ostatecznie” Prezydent miasta, wzywając go jedynie przed Powiatową Komisję Lekarską. Skarżący nie wyjaśnił, z jakich względów wezwanie to stanowiło ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

W doktrynie wyjaśnia się, że wezwanie stanowi jedynie czynność procesową organu administracji publicznej prowadzącego postępowanie, której charakter prawny i forma nie są jednoznacznie określone (zob. A. Wróbel, [w:] *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, red. M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, Lex/el. 2019 nr 587260145). Wskazując w skardze tego rodzaju dokument jako ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji wymaga się, by skarżący określił, o jakich konstytucyjnych wolnościach lub prawach oraz w jaki sposób ostatecznie „orzekał” sąd lub organ administracji publicznej. Wniesiona skarga nie spełnia tych wymogów.

3. Określając w skardze wzorzec kontroli, skarżący wskazał art. 32 i art. 33 Konstytucji nie precyzując, w jakim zakresie naruszono określone w nich zasady: równości (art. 32 ust. 1), zakazu dyskryminacji (art. 32 ust. 2) oraz zasady równości kobiet i mężczyzn w życiu rodzinnym, politycznym, społecznym i gospodarczym (art. 33 ust. 1), czy równego prawa kobiet i mężczyzn do kształcenia, zatrudnienia i awansów, do jednakowego wynagradzania za pracę jednakowej wartości, do zabezpieczenia społecznego oraz do zajmowania stanowisk, pełnienia funkcji oraz uzyskiwania godności publicznych i odznaczeń (art. 33 ust. 2).

Co więcej, zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, wzorcem kontroli konstytucyjności w trybie skargi nie może być każdy przepis Konstytucji, ale tylko ten, który normuje daną wolność lub prawo o charakterze podmiotowym (zob. postanowienie pełnego składu TK z 23 stycznia 2002 r., sygn. SK 15/00, OTK ZU nr 4/2001, poz. 85). W związku z tym, art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK zobowiązuje występującego ze skargą do wskazania, która jego konstytucyjna wolność lub które jego konstytucyjne prawo o charakterze podmiotowym i w jaki sposób zostały naruszone (np. wyroki TK z: 3 kwietnia 2019 r., sygn. SK 13/16, OTK ZU A/2019, poz. 14; 8 stycznia 2019 r., sygn. SK 6/16, OTK ZU A/2019, poz. 3 oraz postanowienia TK z: 9 kwietnia 2019 r., sygn. SK 7/19, OTK ZU A/2019, poz. 15; 16 października 2018 r., sygn. SK 2/18, OTK ZU A/2018, poz. 57 i inne).

Skarżący nie wskazał żadnych podmiotowych praw ani wolności wynikających z art. 32 i art. 33 Konstytucji, tym bardziej nie określił sposobu ich naruszenia w sprawie objętej wniesioną skargą. Z tego względu skarga konstytucyjna nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK.

3.1. Należy ponadto przypomnieć, że w postanowieniu pełnego składu z 24 października 2001 r. (sygn. SK 10/01, OTK ZU nr 7/2001, poz. 225), Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że co do zasady – w sprawach inicjowanych skargą konstytucyjną, powoływanie art. 32 Konstytucji jako „samodzielnego” wzorca kontroli jest niedopuszczalne, gdyż nie

kreuje on w sposób samoistny praw lub wolności jednostki o charakterze podmiotowym (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK). Pogląd ten zachowuje nadal swą aktualność (zob. wyrok TK z 21 czerwca 2017 r., sygn. SK 35/15, OTK ZU A/2017, poz. 51) i do chwili zmiany stanu prawnego lub odstąpienia od niego przez Trybunał w orzeczeniu wydanym w pełnym składzie, pogląd ten będzie, co do zasady, stanowił – zgodnie z art. 37 ust. 1 pkt 1 lit e) *in fine* u.o.t.p. TK – wiążącą dyrektywę interpretacyjną dla kolejnych składów orzekających. Skarżący nie przedstawił argumentacji, zgodnie z którą – w ramach rozpoznawanej sprawy – pogląd ten nie powinien znaleźć zastosowania lub należałoby od niego odstąpić.

Z tego względu skarga w zakresie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu z art. 32 Konstytucji nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK.

3.2. Wobec tego, że art. 33 ust. 1 Konstytucji został uszczegółowiony przez następujący po nim ust. 2 – co do sfer i sposobów, w których „prawo podmiotowe do równego traktowania” może zostać naruszone (co odróżnia art. 33 od art. 32 Konstytucji) – przyjmuje się, że zasadniczo art. 33 Konstytucji może – po spełnieniu określonych wymogów – stanowić samodzielny wzorzec kontroli konstytucyjności w trybie skargi konstytucyjnej (zob. W. Borysiak, *Artykuł 33*, [w:] *Konstytucja RP. Komentarz. Art. 1-86*, t. I, red. M. Safjan, L. Bosek, Warszawa 2016, s. 855; tamże: L. Garlicki, *Artykuł 33*, [w:] *Konstytucja*, t. 3, uwaga 4, s. 5). Ponieważ jednak badana skarga nie określa żadnych, wynikających z art. 33 Konstytucji, konkretnych wolności lub praw skarżącego, jak i nie określa sposobu ich naruszenia, to stwierdzić należy, że skarga w zakresie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu z art. 33 Konstytucji nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK.

4. Podsumowując, badana skarga nie wyjaśnia, z jakich względów wezwanie Prezydenta miasta do osobistego stawienia się przed Powiatową Komisją Lekarską może zostać uznane za ostateczne orzeczenie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). Nie określa również naruszonych konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego i nie wskazuje sposobu tego naruszenia (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK).

Wobec powyższego Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 3 odmówił nadania skardze dalszego biegu stwierdzając, że nie spełnia ona wymagań określonych w 53 ust. 1 pkt 1-2 u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.